

[Ole Bjørn Kraft.]

der. Jeg synes, det er meget lidt begrundet i partiets hidtidige holdning. Alle disse problemer vil vi blive stillet overfor, når disse love udløber til efteråret. Når afviklingskommissionen har endt sit arbejde, da vil øjeblikket være inde til at føle regeringen på tænderne og tilrettelægge den fremtidige udvikling. Vi vil derfor ikke kunne give venstres mistillidsvotum vor stemme.

Vi nærer ingen kærlighed til denne regering, men vi mener, at det tjener landet at bevare regeringens handlekraft urokket i de kommende måneder, og vi mener først og fremmest, at rigsdagens partier må samle sig om gennemførelsen af den forsvarsordning, der skal opfylde de forpligtelser, vi har påtaget os ved underskrivelsen af Atlantpagten, som vi underskrev for få dage siden, den 4. april, og at det er vor pligt at søge hurtigst muligt på dette område at give denne pagt virkelighed og indhold for vort lands vedkommende og ikke ved nogen politisk handling rejse nogen tvivl om, at denne vor forpligtelse vil blive opfyldt, og at regeringen havde landet bag sig, den gang den gav sin underskrift.

Ud fra disse synspunkter skal jeg tillade mig på mit partis vegne at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget erklærer, at Danmarks deltagelse i Atlanterhavspagten har nødvendiggjort en hurtig løsning af landets forsvarsproblemer, opfordrer det partierne til samling herom og fortsætter derefter nærværende sags behandling.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget erklærer, at Danmarks deltagelse i Atlanterhavspagten har nødvendiggjort en hurtig løsning af landets forsvarsproblemer, opfordrer det partierne til samling herom og fortsætter derefter nærværende sags behandling.“

Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Bertel Dahlggaard: I tilknytning til forhandlingen om det forslag om motiveret dagsorden, som er fremsat af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, vil jeg gerne sige et par ord i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem fremsatte i eftermiddags.

Det ærede medlem brugte her det udtryk, at han forstod, at det radikale venstre

nu havde placeret sig. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem egentlig mente dermed, men jeg kan iøvrigt sige sådan i al almindelighed, at det radikale venstre aldrig har haft vanskeligheder ved at placere sig overfor de foreliggende saglige opgaver. Ved denne lejlighed er partiet placeret nøjagtig, hvor partiet har været placeret under hele denne og den foregående rigsdagssamling, nemlig midt i det saglige arbejde.

Det ærede medlem søger at karakterisere det radikale venstres placering ved at henvise til, at vi i 1947 var med til at styrte Knud Kristensens regering på et udenrigspolitisk spørgsmål, men nu, da den nuværende regering har gennemført en udenrigspolitik, som det radikale venstre er imod, foretager vi ikke en tilsvarende aktion. Jo, vi har foretaget en aktion, nemlig den dag, Atlantpagten var til behandling, men da trådte det ærede medlem og hans parti skærmende frem foran regeringen.

Iøvrigt undrer det mig, at det ærede medlem ikke med sin vanlige skarpsindighed er i stand til at se forskellen mellem 1947 og nu. Dengang havde mit parti mulighed for ved en aktion at hindre den politik, Knud Kristensen var ved at føre landet ud i, og som vi troede ville betyde en fare for Danmark — og vi hindrede den. Det udenrigspolitiske spørgsmål, der nu har foreligget, Atlantpagten, har det ærede medlems parti sikret regeringen et flertal for. Beslutningen er taget, landet er bundet i 20 år. Ingen mulighed foreligger for at ændre denne beslutning — ja, selvom de herrer ændrede deres egne anskuelser, ville de ikke engang selv kunne gøre gjort ugjort igen. Under disse forhold har det radikale venstre kun eet at gøre: at vende os til de praktiske opgaver, som ligger for.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har nu foreslået en dagsorden, der tager sigte på at standse og afbryde dette arbejde. Jeg må sige, jeg kan ikke se, at en videre debat i forbindelse med dette forslag om dagsorden kan have nogen fornuftig hensigt. Situationen er gennemdebatteret; situationen ligger blændende klar. I intim samvirken gennemføres her i landet mellem regeringen, venstre og konservative en udenrigs- og militærpolitik, som vi er imod, men en politik, som ikke kan ændres, selvom ministeriet faldt. Efter at have gjort dette blæser venstre op til storm mod den regering, hvis støtte man har været i denne store sag, og man gør det efter en vinter, hvor næsten hele den økonomiske og sociale lovgivning er gennemført på grundlag af en fra rege-